

EL LLENGUATGE

1. 07.36

Les taquilles

Acabem de llegir, en un cartell mural en què s'anuncia una temporada de teatre, que les entrades es despatxaran a les «taquilles» de la plaça de Catalunya. I la paraula taquilles hi apareix escrita tal com acabem de fer: entre cometes. Per què?

El motiu més versemblant és que el qui ha redactat el text de l'anunci cregui que la paraula taquilla no és correcta, que es tracta d'un barbarisme inadmissible i, no havent trobat el mot adequat amb què substituir-la, l'hagi escrit entre cometes per salvar la correcció del redactat. Però, bé que encara ens podem sorprendre sovint de sentir i de veure escrita la paraula «guixeta», és un fet ben conegut i divulgat que la paraula taquilla ja figura inclosa —i, per tant, admesa— a la primera edició del diccionari normatiu, que data de l'any 1931, i d'aleshores ençà ha estat correntment usada en el llenguatge oral i en l'escrit i la trobem continuament en textos ben corregits i revisats. Una de les raons que van fer preferir taquilla, encara que ens prové del castellà, als altres mots que es proposaven —finestreta, finestrella o «guixeta», aquest darrer un gal·licisme declarat— és la seva capacitat de derivació. Efectivament, de taquilla hem pogut obtenir taquillera i taquillatge, formes que així mateix figuren incloses al diccionari.

Però el motiu d'escriure taquilla entre cometes també podria ésser la falta d'un criteri rigorós que sovint s'observa en l'ús d'aquest signe gràfic i al qual ens referirem en un comentari anterior. Potser la intenció de donar-hi un sentit una mica especial o de voler-lo destacar per aquest sistema... La conclusió, en tot cas, és que, d'una banda, taquilla és un mot unànimement acceptat, que podem usar sense fer-ho d'una manera vergonyant, i de l'altra, que cal evitar d'ésser arbitrari en l'ús de les cometes.

ALBERT JANE